

været af Mangel paa Kendskab til, hvorledes Livet leves i disse smaa Hjem. I Fjor under Behandlingen af Forslaget om forhøjede Lønninger til Løjtnanterne viste Ministrene f. Eks. deres nøje Kendskab til, hvor meget der hører til, for at en Løjtnant kan leve standsmæssigt. Men jeg tror, de ikke have samme Kendskab til, hvordan Livet leves i de Hjem, hvor man skal leve af 14—16—18 Kr. om Ugen, og hvor der er en stor Familie at ernære. Og den foreliggende Finanslov viser, at der er mange her i Landet af dem, der lønnes af den rige Stat, af den Stat, der har saa rige Midler til sin Raadighed, som maa nøjes med saadanne Lønninger, og vi have ikke hørt halvt saa megen Veltalenhed fra Ministerens Side, naar der er Tale om Forhøjelse af disse Lønninger, som den Veltalenhed, der flød fra Ministerens Side, da der var Tale om Forhøjelse af Løjtnanternes Løn.

Se vi paa det foreliggende Finanslovsforslag, ligner det Finanslovsforslagene fra Højres Dage som den ene Tvillingbroder kan ligne den anden. Det er jo de samme Bevillinger, det samme milde Aasyn opad og den samme Karrighed nedad, som den Gang kendetegnede Finanslovsforslagene. Jeg erindrér en Udtalelse af den højtærede Finansminister fra den Tid, da Højre endnu var ved Styret. Da fortalte han, at det, som var Aarsag i, at der var saa mange heri Staten, der levede daarligt, var, at Højres Ministre havde anbragt sig paa saa høje Taburetter, at man nede fra Folkedybet ikke kunde raabe op til dem; de Røster, der lode fra Folkedybet, kunde Ministrene ikke høre. Det var en Fejl ved dem, men naar vi Venstremænd komme til Styret, sagde han, saa ville vi tage Plads nede i Folkedybet, saa skal der ikke raabes op til os, saa ville vi kende deres Kaar, vi ville være med til at færdes nede i Folkedybet og være med til at afhjælpe Savn og Lidelser. Og han sagde videre: Vejen er saa let, vi vide, hvordan vi skulle bære os ad, vi vide, at vi kunne tage Pengene, som skulle bruges til de store sociale Reforme, gennem Nedgang i Militærudgifterne og Nedsættelse af de høje Embedslønninger.

Men hvis vi nu se paa det foreliggende Finanslovsforslag, det sjette, der er forelagt, efter at Venstre kom til Styret, og undersøge, hvorledes disse Ord om Nedsættelse af Militærudgifterne og Beskæring af de høje Embedslønninger svare til Handlingerne, saa viser det sig, at der ikke et eneste Sted er noget som helst, der peger

paa, at Handlingen svarer til Ordene. Det viser, at Venstres Ministre ere komne næsten lige saa højt til Vejrs som Højres Ministre vare, det er næsten lige saa vanskeligt fra Folkedybet at raabe op til Venstres Ministre, som det var at raabe op til Højres Ministre, og jeg ved i hvert Fald, at den højtærede Finansminister selv forstaa, at det er saadan. Ved et Møde i Grejsdalen i Maj Maaned konfererede Ministeren meget ivrigt med Dirigenten om, at man endelig maatte have Mødet sluttet Kl. 6, og da der blev spurgt om hvorfor, sagde han: Det er da ret rimeligt, for Socialdemokraterne holde deres Møder paa Tider, hvor de kunne faa deres Folk i Tale, og saa er det da let forstaaeligt, at vi ogsaa ville tale til vore Folk, og vi ønske ikke, at det skal hedde sig, at da Klokken blev 6—6 $\frac{1}{2}$, saa vendte Stemningen sig. Det har der staaet om andre Møder, og vi ville ikke have, at vore Modstandere skulle have den Tilfredsstillelse, at Stemningen vender sig, inden Mødet slutter. Men hvorfor vilde nu Stemningen vende sig? Jo! Finansministeren vidste, at der ude paa Markerne, i Staldene, i Laderne, paa Arbejdspladser og paa Fabrikker gik Skarer af Mænd, som gerne vilde til Møde, og som vilde komme, naar det blev længere hen, og naar disse Mænd, Mændene fra Folkedybet kom til Stede, dem, som Finansministeren, før han blev Minister, vilde færdes imellem for at høre Røsterne fra dem, saa vilde Stemningen vende sig. Det vidste han, før han havde set dem troppe op, det vidste han af Erfaring.

Saa vidt ere Venstres Ministre komne, at de forstaa, at Stemningen vender sig, naar de fra Folkedybet melde sig. Og hvorfor er det saaledes, at Stemningen vender sig? Fordi Venstre paa mange Omraader følger det Spor, Højres Ministre satte. Naar der, medens Højre var ved Styret, kom Krav frem fra Befolkningen om et eller andet, lod det fra Højre: Befolkningen mangler Forstaaelse af, hvad der tjener til dens sande Vel, det er os, der ere satte til at styre og lede, vi forstaa langt bedre, hvad der tjener til Bøndernes Vel, end Bøndernes egne Repræsentanter her i Rigsdagen. Og hvordan ser det ud nu? Ja, naar der kommer et Forslag fra Arbejdernes Repræsentanter her i Tinget, naar de Mænd, Arbejderne selv have valgt til at føre deres Krav frem, fremsætte deres Krav, møder den ene Minister frem efter den anden og fortæller, at det er Skade for disse Ar-